

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 19/1213

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 30 augustus 2019 in de zaak tussen

[REDACTED] eiser

(gemachtigde: [REDACTED])

en

de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, de staatssecretaris

Procesverloop

Bij besluit van 11 september 2018 (het primaire besluit) heeft de staatssecretaris de aanvraag van eiser voor een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) waaruit het rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt, afgewezen.

Bij besluit van 29 januari 2019 (het bestreden besluit) heeft de staatssecretaris het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 3 juli 2019. Eiser is naar de zitting gekomen, bijgestaan door zijn gemachtigde. De staatssecretaris heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten. Eiser is geboren op [REDACTED] 1971 en heeft de Marokkaanse nationaliteit. Hij is getrouwd met [REDACTED]. Zij heeft de Nederlandse nationaliteit. Uit een eerder huwelijk heeft zij twee nog minderjarige kinderen, [REDACTED] en [REDACTED] (referenten). Ook zij hebben de Nederlandse nationaliteit. Eiser vraagt verblijf in Nederland bij zijn twee Nederlandse stiefkinderen.

2. In het bestreden besluit heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat is aangetoond dat eiser een rol heeft in de opvoeding van verzorging van referenten, maar dat daarmee nog geen afhankelijkheidsverhouding is aangetoond waaruit voortvloeit dat referenten Nederland zullen moeten verlaten als aan eiser niet het gevraagde document wordt versnakt. Beide biologische ouders van referenten verblijven in Nederland en hebben beide het gezag over de kinderen. Dat de biologische vader van referenten feitelijk geen rol

meer speelt in de opvoeding van de kinderen, maakt volgens de staatssecretaris niet dat de wettelijke, financiële of effectieve last enkel en alleen bij eiser is komen te liggen. Die ligt ook bij de moeder van referenten, als primaire hoofdverzorger van de kinderen. De weigering aan eiser verblijf in Nederland toe te staan, zal er niet toe leiden dat de kinderen gedwongen worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. De moeder van referenten heeft immers de Nederlandse nationaliteit en zal dus niet gedwongen worden Nederland te verlaten. Dat zij er wellicht voor kiest eiser te volgen naar zijn thuisland is volgens de staatssecretaris een keuze en levert geen schending op van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

3. In beroep heeft eiser aangevoerd dat de staatssecretaris het effectieve gezinsleven van referenten met eiser in Nederland belemmert. Volgens de staatssecretaris kunnen de kinderen bij hun moeder in Nederland blijven. De staatssecretaris ontkent niet dat er sprake is van een reëel huwelijk tussen eiser en de moeder van referenten en dat eiser een belangrijke rol speelt in het gezin. Dit maakt volgens eiser dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 20 van het VWEU en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest). Het wordt eiser, referenten en hun moeder immers onmogelijk gemaakt om gezinsleven uit te oefenen in Nederland. Ook het recht op privéleven van referenten wordt geschonden. De moeder van referenten zal door het besluit van de staatssecretaris moeten kiezen om het gezinsleven in het buitenland verder voort te zetten. Dit is geen keuze. Als eiser niet in Nederland kan blijven, betekent dat een gedwongen scheiding of het gedwongen volgen van eiser naar het buitenland. Daar komt volgens eiser bij dat de biologische vader nog steeds het gezag heeft over de kinderen en dat het maar de vraag is of hij toestemming zal geven aan referenten om Nederland te verlaten. Referenten zullen dus wel degelijk gedwongen worden de Europese Unie te verlaten als aan eiser het verblijfsrecht onthouden wordt. Eiser heeft hierbij verwezen naar het arrest Chavez-Vilchez. Dit arrest heeft volgens eiser als uitgangspunt de situatie van de kinderen. De staatssecretaris is volgens eiser verplicht om alle betrokken omstandigheden in zijn besluitvorming te betrekken. De kinderen in deze zaak zijn in Nederland geboren, hebben hun hele leven hier gewoond en hebben hier hun sociale leven opgebouwd. De kinderen zijn afhankelijk van hun moeder en eiser en aannemelijk is dat de kinderen niet bij hun biologische vader kunnen wonen. Hier is ten onrechte geen rekening mee gehouden. Verder heeft eiser aangevoerd dat de staatssecretaris hem had moeten horen in zijn bezwaar.

4. In artikel 8, onder e, van de Vw 2000 is bepaald dat de vreemdeling in Nederland uitsluitend rechtmatig verblijf heeft als gemeenschapsonderdaan zolang deze onderdaan verblijf houdt op grond van een regeling krachtens het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie dan wel de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte.

5. In paragraaf B10/2.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vo2000) is bepaald dat een vreemdeling rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder e, van de Vw 2000 als aan alle volgende voorwaarden wordt voldaan:

- a. de vreemdeling moet zijn identiteit en nationaliteit aannemelijk maken door het overleggen van een geldig document voor grensoverschrijding of een geldige identiteitskaart. Als de vreemdeling hieraan niet kan voldoen, moet hij zijn identiteit en nationaliteit ondubbelzinnig aantonen met andere middelen;
- b. de vreemdeling heeft een minderjarig kind (dat wil zeggen: beneden de achttien jaar) dat in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit;
- c. de vreemdeling verricht al dan niet gezamenlijk met de andere ouder daadwerkelijk zorgtaken ten behoeve van het minderjarige kind; en

d. tussen de vreemdeling en het kind bestaat een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

5. De eerste vraag die hier beantwoord moet worden, is of eiser moet worden aangemerkt als gemeenschapsonderdaan en of hij aan alle voorwaarden zoals genoemd in paragraaf B10/2.2 van de Vc 2000 heeft voldaan. Hierbij is allereerst van belang dat de voorwaarden a, b en c niet in geschil zijn. Er wordt niet getwijfeld aan de identiteit en nationaliteit van eiser, hij is getrouwd met de moeder van referenten en hij heeft dus Nederlandse (stief)kinderen en ook is niet in geschil dat hij zorgtaken heeft ten behoeve van die kinderen. In geschil is alleen de vraag of tussen eiser en zijn (stief)kinderen sprake van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat de kinderen gedwongen zullen worden het grondgebied van de Unie te verlaten als aan eiser geen verblijfsrecht wordt toegekend. Naar het oordeel van de rechtbank is dit niet het geval. Hoewel wordt aangenomen dat eiser zorgtaken ten behoeve van de kinderen verricht en nog daargelaten de vraag of de kinderen niet bij hun biologische vader kunnen of willen wonen, is er de biologische Nederlandse moeder. Zij heeft het gezag over de kinderen en zij verricht zorgtaken. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser niet aangetoond dat de moeder niet (meer) voor haar kinderen kan of wil zorgen en dat de kinderen dus zodanig van hem afhankelijk zijn dat zij gedwongen worden de Unie te verlaten als aan eiser geen verblijfsrecht wordt toegekend. De moeder van de kinderen heeft de Nederlandse nationaliteit en hoeft zij Nederland dus niet te verlaten. Niet valt in te zien waarom de kinderen niet bij haar in Nederland kunnen blijven wonen. De kinderen zullen dus niet gedwongen worden de Unie te verlaten als aan eiser geen verblijfsrecht wordt toegekend. Van strijd met het arrest Chavez-Vilchez is dan ook geen sprake.

6. Eiser voert verder aan dat zijn echtgenote hem waarschijnlijk zal volgen naar zijn land van herkomst als hij Nederland moet verlaten en dat de kinderen, nu die van hem afhankelijk zijn, op die manier ook worden gedwongen de Unie te verlaten. Eiser doet hierbij een beroep op artikel 7 van het Handvest. Ook deze grond slaagt naar het oordeel van de rechtbank niet. Hiertoe overweegt de rechtbank dat het verblijfsrecht van gemeenschapsonderdanen ontstaat en vervalt van rechtswege. De beoordeling van een beroep op artikel 7 van het Handvest kan er daarom niet toe leiden dat eiser op grond van het gemeenschapsrecht verblijfsrecht heeft. De uitspraken waarnaar eiser op de zitting heeft verwezen (het arrest O., S., en L. van 6 december 2012 van het Europese Hof van Justitie en de uitspraak van de rechtbank Den Haag met nummer ECLI:RB-DHA:2013:9861) hebben betrekking op gezinsherenigingsaanvragen. Daaruit kan niet worden afgeleid dat ook bij een procedure zoals hier aan de orde zou moeten worden getoetst aan artikel 7 van het Handvest of artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). De gronden van eiser dat het weigeren hem verblijf in Nederland toe te staan zal leiden tot een gedwongen scheiden, dan wel tot het gedwongen volgen door zijn echtgenote en de kinderen en de vraag of de biologische vader van de kinderen wel toestemming zal verlenen aan de kinderen om naar het buitenland te gaan, kunnen om die reden niet slagen. Als eiser in verband met deze gronden een aanspraak op verblijf op grond van familie- of gezinsleven beoordeeld wil zien, kan hij een daartoe strekkende aanvraag indienen.

7. De grond van eiser dat de staatssecretaris meer rekening had moeten houden met de belangen van de kinderen en had moeten kijken naar de leeftijd van de kinderen, de lichamelijke en emotionele ontwikkeling van de kinderen en de mate van de affectieve relatie met de ouders en dat in dit geval meer rekening gehouden had moeten worden met het feit dat de kinderen hier geboren zijn, hun hele leven hier hebben gewoon, hier naar school gaan en

hiervriendjes en vriendinnetjes hebben, slaagt naar het oordeel van de rechtbank niet. Allereerst omdat, zoals hierboven al is overwogen, de kinderen niet gedwongen zullen worden om Nederland te verlaten en verder, voor zover eiser dit heeft aangevoerd in het kader van zijn beroep op artikel 7 van het Handvest, niet omdat, zoals ook al blijkt uit het bovenstaande, aan een dergelijktoets niet wordttoegekomen.

8. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de staatssecretaris de aanvraag van eiser om afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) op juiste gronden heeft afgewezen.

9. Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.H. Dworakowski-Kelders, rechter, in aanwezigheid van drs. J.A. Meijer-Habraken, griffier. De uitspraak is in het openbaar geschied op 30 augustus 2019.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

03 SEP 2019

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening.